

have Betydning i Retning af, at Tvangsoplæring anser det ærede Medlem for uheldig. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg slutter mig fuldstændig til det ærede Medlem i saa Henseende, jeg har altid anset Tvangsundervisning for at være uheldig. Det har forhen været min Opfattelse, og det er ogsaa min Opfattelse i Dag, og det ærede Medlem kan være ganske sikker paa, at naar Lovforslaget kommer til anden Behandling, skal man finde mig med ganske den samme Opfattelse. Jeg tror, at man indenfor Venstre fremdeles har den Opfattelse, at Tvangsundervisning er uheldig og ikke fører til noget nævneværdigt Resultat. Vi staa fremdeles med den Opfattelse, at skal der komme noget godt, noget Udbytte ud af Undervisningen, maa den baade, naar det gælder voksne, og naar det gælder halv-voksne Mennesker, være frivillig, saa maa de, der møder til Undervisningen, møde af egen fri Villie og Drift. Derfor tror jeg, vi faar let ved i det kommende Udvalg at naa til Enighed ogsaa om det Punkt. Det er aldeles ikke noget Ultimatum, der er fremsat fra den højtærede Ministers Side, og jeg tror ikke, der er nogen som helst Grund til at drage det Spørgsmaal saa stærkt i Forgrunden, thi hvis den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Stauning er fremkommet med her, er den fremherskende indenfor Socialdemokratiet, saa kan de Herrer være ganske sikre paa, at saa bliver det let at naa til Enighed indenfor Udvalget ogsaa om det Punkt.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, fordi han ved Slutningen af sin Tale erklærede, at det, der staa i Lovforslaget, ikke skal tages som et Ultimatum, at vi altsaa maa kunne enes om en anden Affattelse af Bestemmelsen om disse Kursus. Jeg har ivret imod denne Bestemmelse, fordi den var urimelig. Og naar vi kan enes om en anden Formulering, er det for saa vidt godt. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister, hvad jeg ogsaa fik Indtryk af i Gaar, ligeledes er klar til at kovende, saaledes som det er nødvendigt.

Jeg vil imidlertid med det samme sige, at det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard finder Anledning til paa ny at oplæse, hvad jeg har sagt forleden Dag, thi det er dog

saa eftertrykkeligt slaaet fast i Gaar, at jeg *ikke* har sagt, hvad den ærede Minister vilde give mig Skyld for. Men jeg skal tilføje, at den Udtalelse, som det ærede Medlem saa elskværdigt læste op, viser kun, at jeg udelukkende talte om saadan Undervisning, som her er Tale om, Kursusundervisning for voksne Arbejdere, og at det var en saadan, jeg sagde kan være uheldig. I øvrigt har jeg ikke med et Ord sagt, at jeg anerkendte, at al Tvangsundervisning er uheldig. Jeg siger, at jeg har altid hørt, blandt andet af Partiet Venstre, at Tvangsundervisning var uheldig. Dette, erkender jeg, kan have adskilligt for sig, naar Talen er om voksne Arbejdere. Jeg nævnte i Gaar flere Eksempler paa det urimelige i at berøve Folk Understøttelse, fordi de ikke vil gaa paa Kursus, de ikke har Brug for, idet de maaske har gaaet paa saadanne Kursus før, eller de maaske er naaet op til 60—70 Aars Alderen og ikke kan gøre nye Erfaringer frugtbringende, de savner maaske Evnen. Mange Grunde kan tale herfor. Derfor siger jeg, at en saadan Metode, en saadan Undervisning, som her er Tale om, vil være uheldig. Det ærede Medlem drog en Grænse mellem voksne og halv-voksne, tror jeg. For saa vidt det er Mening at udtrykke noget saadant i Lovforslaget, kan vi let blive enige. Jeg har nemlig ikke noget imod, at Lærlinge faar obligatorisk Undervisning. Det ønsker jeg tværtimod, og ligeledes at Ungdomsskoleundervisningen skal være obligatorisk, men for voksne Arbejdere maa en egen selvstændig Bedømmelse af Forholdene være et berettiget Krav fra de paagældende Arbejders Side.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Trier har Ordet for en kort Bemærkning.

Trier: Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, der nu talte saa elskværdigt om Lovforslaget, udtalte, at han vilde kunne strække sig vidt paa adskillige Punkter, hvis det blev gjort til en Pligt for de arbejdsløse at søge Arbejde. Jeg lyttede til det og forstod ikke rigtig, hvad han mente. Jeg vidste ikke, hvordan man skulde kontrolere, om de gik rundt fra Arbejdssted til Arbejdssted for at søge Arbejde, og forstod ikke, hvad Mening var. Men lidt efter kom det, at de skulde ligesom i Norge og andre Steder melde sig paa det offentlige Arbejdsanvisningskontor. Nu er det jo saa, at hver enkelt